

Arrest

nr. 214 214 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VINCKE
Maalse Steenweg 138
8310 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 augustus 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 augustus 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. LECOMPTE, die *loco* advocaat K. VINCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die op 4 december 2001 België binnenkwam, werd op 12 augustus 2005 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) als vluchteling erkend.

1.2. Op 17 april 2018 nam de commissaris-generaal ten aanzien van verzoeker een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus.

1.3. Op 28 juni 2018 neemt de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 13 augustus 2018 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: M.

Voor naam: A.

Geboortedatum: 04.11.1980

Geboorteplaats: G.

Nationaliteit: Russische Federatie

ALIAS: gekend in de gevangenis als M. A. °04.11.1980, onderdaan van Rusland

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☑ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig verblijftitel.

☑ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging doodslag, feit waarvoor hij op 23.03.2004 veroordeeld werd door het Hof van Beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 30.06.2009 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Brugge tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met probatie-uitstel van 5 jaar behalve de voorlopige hechtenis.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, feit waarvoor hij op 02.05.2012 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, heling, feit waarvoor hij op 19.06.2013 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Brugge tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal- op heterdaad- met geweld of bedreiging, herhaling, feit waarvoor hij op 16.11.2017 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Brugge tot een niet definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden.

De door de betrokkene gepleegde feiten zijn ernstig en zwaarwichtig. De handelswijze van de betrokkene getuigt van een manifest gebrek aan normbesef alsook een manifest gebrek aan respect voor andermans eigendom.

Gelet op de herhaling van deze feiten en gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken;

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

In het licht van de heroverweging van de geldigheid van zijn vluchtelingenstatus, werd hij op 09/03/2018 door het CGVS opgeroepen voor een gehoor op 29/03/2018. Betrokkene kwam evenwel niet opdagen en bijgevolg liet hij na medewerking te verlenen bij het onderzoek naar deze nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van zijn vluchtelingenstatus.

Betrokkene werd op 23/05/2018 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan hij het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde zijn situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). Blijkens informatie van de postdiensten, werd dit aangetekend schrijven door de betrokkene niet afgehaald. Derhalve gaf hij geen gevolg aan dit schrijven.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging doodslag, feit waarvoor hij op 23.03.2004 veroordeeld werd door het Hof van Beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 30.06.2009 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Brugge tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met probatie-uitstel van 5 jaar behalve de voorlopige hechtenis.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, feit waarvoor hij op 02.05.2012 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, heling, feit waarvoor hij op 19.06.2013 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Brugge tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal- op heterdaad- met geweld of bedreiging, herhaling, feit waarvoor hij op 16.11.2017 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Brugge tot een niet definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden.

De door de betrokkene gepleegde feiten zijn ernstig en zwaarwichtig. De handelswijze van de betrokkene getuigt van een manifest gebrek aan normbesef alsook een manifest gebrek aan respect voor andermans eigendom.

Gelet op de herhaling van deze feiten en gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft op 05.12.2001 asiel aangevraagd in België. Op 16.08.2005 werd hij erkend als een vluchteling door CGVS.

Gezien de veroordelingen en de risico dat de betrokkene vormt voor de openbare veiligheid van het land, werd door de DVZ op 11/01/2018 op basis van artikel 49, § 2, tweede lid (en artikel 55/3/1, § 1) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van zijn vluchtelingenstatus aan het CGVS verstuurd.

Op 17/04/2018 besliste het CGVS zijn vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 in te trekken. Het CGVS oordeelde dat gebleken is dat de betrokkene een gevaar voor de samenleving vormt omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene diende geen beroep in tegen voormelde intrekkingbeslissing van het CGVS, waardoor deze definitief werd.

Een beslissing tot beëindiging van het verblijf werd genomen op 14.06.2018 en aan de betrokkene betekend op 19.07.2018.

Betrokkene verblijft illegaal in het land.

Zoals reeds vermeld heeft de betrokkene nooit gevolg gegeven aan de uitnodigingen om verhoord te worden. Het staat wel vast dat hij familie heeft in België. Maar dat heeft hem niet van weerhouden om ernstige strafbare feiten te plegen waarvan hij kon weten dat ze een impact konden hebben op dat gezinsleven. Bovendien merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien zijn strafrechtelijk verleden worden zijn familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De contacten met de familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen.

Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging doodslag, feit waarvoor hij op 23.03.2004 veroordeeld werd door het Hof van Beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 30.06.2009 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Brugge tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met probatie-uitstel van 5 jaar behalve de voorlopige hechtenis.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, feit waarvoor hij op 02.05.2012 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, heling, feit waarvoor hij op 19.06.2013 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Brugge tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal- op heterdaad- met geweld of bedreiging, herhaling, feit waarvoor hij op 16.11.2017 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Brugge tot een niet definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden.

De door de betrokkene gepleegde feiten zijn ernstig en zwaarwichtig. De handelswijze van de betrokkene getuigt van een manifest gebrek aan normbesef alsook een manifest gebrek aan respect voor andermans eigendom.

Gelet op de herhaling van deze feiten en gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken;

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

In het licht van de heroverweging van de geldigheid van zijn vluchtelingenstatus, werd hij op 09/03/2018 door het CGVS opgeroepen voor een gehoor op 29/03/2018. Betrokkene kwam evenwel niet opdagen en bijgevolg liet hij na medewerking te verlenen bij het onderzoek naar deze nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van zijn vluchtelingenstatus.

Betrokkene werd op 23/05/2018 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan hij het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde zijn situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). Blijkens informatie van de postdiensten, werd dit aangetekend schrijven door de betrokkene niet afgehaald. Derhalve gaf hij geen gevolg aan dit schrijven.

Commissariaat-generaal was niet in staat om te oordelen of een terugkeerbesluit al dan niet leidt tot direct of indirect refoulement, aangezien de betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan de oproeping voor een gehoor .

Ook later werd aan de betrokkene de mogelijkheid gegeven om argumenten aan te brengen, deze keer door DVZ. Maar de betrokkene gaf geen gevolg aan de uitnodiging.

Uit niets kan er dus afgeleid worden dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een schending van art. 3 EVRM zou kunnen betekenen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

In het licht van de heroverweging van de geldigheid van zijn vluchtelingenstatus, werd hij op 09/03/2018 door het CGVS opgeroepen voor een gehoor op 29/03/2018. Betrokkene kwam evenwel niet opdagen en bijgevolg liet hij na medewerking te verlenen bij het onderzoek naar deze nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van zijn vluchtelingenstatus.

Betrokkene werd op 23/05/2018 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan hij het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde zijn situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). Blijkens informatie van de postdiensten, werd dit aangetekend schrijven door de betrokkene niet afgehaald. Derhalve gaf hij geen gevolg aan dit schrijven.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)"

1.5. Op dezelfde datum wordt aan verzoeker een inreisverbod van vijftien jaar opgelegd (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"(...)

INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: M.

Voornaam: A.

Geboortedatum: 04.11.1980

Geboorteplaats: G.

Nationaliteit: Russische Federatie

ALIAS: gekend in de gevangenis als M. A. °04.11.1980, onderdaan van Rusland

wordt een inreisverbod voor 15 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 13.08.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980:

☑ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vijftien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging doodslag, feit waarvoor hij op 23.03.2004 veroordeeld werd door het Hof van Beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 30.06.2009 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Brugge tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met probatie-uitstel van 5 jaar behalve de voorlopige hechtenis.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, feit waarvoor hij op 02.05.2012 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, heling, feit waarvoor hij op 19.06.2013 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Brugge tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal- op heterdaad- met geweld of bedreiging, herhaling, feit waarvoor hij op 16.11.2017 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Brugge tot een niet definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden.

De door de betrokkene gepleegde feiten zijn ernstig en zwaarwichtig. De handelswijze van de betrokkene getuigt van een manifest gebrek aan normbesef alsook een manifest gebrek aan respect voor andermans eigendom.

Gelet op de herhaling van deze feiten en gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft op 05.12.2001 asiel aangevraagd in België. Op 16.08.2005 werd hij erkend als een vluchteling door CGVS.

Gezien de veroordelingen en de risico dat de betrokkene vormt voor de openbare veiligheid van het land, werd door de DVZ op 11/01/2018 op basis van artikel 49, § 2, tweede lid (en artikel 55/3/1, § 1) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van zijn vluchtelingenstatus aan het CGVS verstuurd.

Op 17/04/2018 besliste het CGVS zijn vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 in te trekken. Het CGVS oordeelde dat gebleken is dat de betrokkene een gevaar voor de samenleving vormt omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene diende geen beroep in tegen voormelde intrekkingbeslissing van het CGVS, waardoor deze definitief werd.

Een beslissing tot beëindiging van het verblijf werd genomen op 14.06.2018 en aan de betrokkene betekend op 19.07.2018.

Betrokkene verblijft illegaal in het land.

Zoals reeds vermeld heeft de betrokkene nooit gevolg gegeven aan de uitnodigingen om verhoord te worden.

Het staat wel vast dat hij familie heeft in België. Maar dat heeft hem niet van weerhouden om ernstige strafbare feiten te plegen waarvan hij kon weten dat ze een impact konden hebben op dat gezinsleven. Bovendien merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien zijn strafrechtelijk verleden worden zijn familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De contacten met de familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen.

Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Commissariaat-generaal was niet in staat om te oordelen of een terugkeerbesluit al dan niet leidt tot direct of indirect refoulement, aangezien de betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan de oproeping voor een gehoor .

Ook later werd aan de betrokkene de mogelijkheid gegeven om argumenten aan te brengen, deze keer door DVZ. Maar de betrokkene gaf geen gevolg aan de uitnodiging.

Uit niets kan er dus afgeleid worden dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een schending van art. 3 EVRM zou kunnen betekenen.

Gelet op de herhaling van deze feiten en gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 15 jaar proportioneel.

(...)"

1.6. Op 28 augustus 2018 diende verzoeker een nieuw verzoek om internationale bescherming in. Op 26 september 2018 nam de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het

verzoek. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nr. 210 735 van 10 oktober 2018 wordt het beroep tegen die beslissing verworpen.

1.7. Op 10 oktober 2018 werd verzoeker vrijgelaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“E.1.1. Schending van de motiveringsplicht (schending van artikel 62 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dd. 15.12.1980 en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de formele motivering van daden van bestuur)

Bij het nemen van de beslissing is er de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. Boes " het redelijkheidsbeginsel" in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds), algemene beginsel van behoorlijk bestuur, 101 129) . Aldus mag door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing gelaten worden.

Zij dient zich bij het nemen van de beslissing niet alleen alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarden en te interpreteren, daarnaast dient zij zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte te stellen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen voldoende waarde gehecht aan de feitelijke gegevens mbt de streek waar verzoeker van afkomstig is. Hierdoor werd het risico dat verzoeker loopt bij een repatriëring verkeerd ingeschat (Zie infra, E.I.3.). Ook werd er een foutieve inschatting gemaakt van de mogelijkheid van verweerder om zijn gezinsleven te onderhouden (Zie infra, E.I.4.).

De motiveringsplicht werd aldus geschonden.

Het eerste middel is aldus gegrond.”

2.1.2. Verzoeker beperkt zich in het eerste middel tot het theoretisch duiden van de formele motiveringsplicht, zonder verder aannemelijk te maken waarom de bestreden beslissingen niet afdoende zouden zijn gemotiveerd.

Waar verzoeker met betrekking tot de concrete grieven verwijst naar de uiteenzetting in het derde en het vierde middel, wordt verwezen naar de bespreking van die middelen.

Er wordt in het eerste middel geen schending van de formele motiveringsplicht aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij aanvoert als volgt:

“E.1.2. Schending van art. 23 Vw

Volgens art. 22 Vw kan de minister een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft.

Art. 23 §2, 2e lid Vw. bepaalt echter dat er rekening dient te worden gehouden met het bestaan van banden met het land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

De gevolgen voor verzoeker zelf en zijn familieleden werden niet voldoende in rekening gebracht, zoals lager uiteengezet. Er werd geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker een ernstig risico loopt bij terugkeer naar zijn streek van oorsprong.

Verweester argumenteerde in haar beslissing dat de contacten van verzoeker met zijn familie en vrienden in België kunnen worden onderhouden door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is volgens verweester geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig

contact te onderhouden, daar de familie van verzoeker het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Zoals lager uiteengezet (E.1.3.) is dit echter niet zo vanzelfsprekend als verweester voorhoud (E.1.4.).

Het tweede middel is dan ook gegrond.”

2.2.2. Uit verzoekers uiteenzetting blijkt dat deze gericht is tegen de beslissing van 28 juni 2018 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Hiertegen diende verzoeker een afzonderlijk beroep in, dat bij de Raad aanhangig is onder het algemeen rolnummer RvV 223 622. De thans bestreden beslissingen zijn niet genomen op grond van artikel 23 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), maar zijn hiervan losstaande beslissingen die daarna werden genomen.

Het tweede middel is bijgevolg niet ontvankelijk.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“E.1.3. Schending van art. 3 EVRM

Volgens art. 3 EVRM mag niemand worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

In het arrest Soering t. het Verenigd Koninkrijk dd 7 juli 1989 oordeelde het EHRM dat het Verenigd Koninkrijk art. 3 EVRM schond omdat het besloten had om de verzoeker in het geding uit te leveren aan de Verenigde Staten. In de Verenigde Staten liep de verzoeker het risico om onderworpen te worden aan het "death row-phenomenon". Een reëel risico op foltering of onmenselijke behandeling kan dus eveneens een schending van art. 3 EVRM in zich dragen.

Volgens de vaststaande rechtspraak van het EHRM is er sprake van een schending van art. 3 EVRM indien een persoon wordt uitgewezen indien er ernstige aanwijzingen zijn van een mogelijke schending van art. 3 EVRM.

Een verwijderingsmaatregel die gepaard gaat met vrijheidsberoving, kan er toe leiden dat een persoon een risico loopt op schending van art. 3 EVRM.

Zoals in het feitenrelaas werd uiteengezet, is de situatie in Ingoesjetië nog steeds zeer problematisch. Bij anti-terreuracties en acties tegen rebellengroepen wordt willekeurig en zeer repressief opgetreden. Het komt voor dat vluchtelingen die terugkeren naar hun geboortestreek voor leden van de gewapende oppositie worden gehouden, willekeurig worden vastgehouden, gefolterd en ondervraagd, (zie stukken 8 en 9)

Door zijn affiliatie met de rebellenbeweging, heeft verzoeker een ernstige vrees voor vervolging bij zijn terugkomst.

Verzoeker vreest het ergste als hij teruggestuurd wordt naar Ingoesjetië.

In de beslissing van 13 augustus 2018 werd geen rekening gehouden met dit risico. De beslissing bevat geen enkele motivering in die zin.

Verzoeker meent dan ook dat het derde middel gegrond is.”

2.3.2. In de bestreden beslissingen wordt vastgesteld dat verzoeker op 9 maart 2018 door het commissariaat-generaal werd opgeroepen voor een gehoor op 29 maart 2018 in het kader van de intrekking van zijn vluchtelingenstatus. Verzoeker heeft hier geen gevolg aan gegeven, zodat de commissaris-generaal oordeelde dat er geen sprake is van medewerking bij het onderzoek naar nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van de vluchtelingenstatus. Het commissariaat-generaal oordeelde, na toepassing van artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet, dat verzoeker door zijn gebrek aan medewerking niet toelaat een zicht te krijgen op het gevaar voor refoulement in het kader van terugkeer.

Op 23 mei 2018 werd verzoeker per aangetekend schrijven door de Dienst Vreemdelingenzaken uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen die hij nodig achtte teneinde zijn situatie te beoordelen met het oog op een intrekking of een beëindiging van het recht op verblijf. Ook hier gaf verzoeker geen gevolg aan.

Op basis van de elementen die de verwerende partij ter beschikking had op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen, konden geen elementen worden vastgesteld met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 van het EVRM.

Evenwel wijst de Raad erop dat ook bij effectieve terugleiding van verzoeker naar het land van herkomst, zal dienen rekening te worden gehouden met het risico op schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekers aanvraag om internationale bescherming van 28 augustus 2018 gaf op 26 september 2018 aanleiding tot een beslissing van niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming. Aangaande verzoekers verwijdering van het grondgebied, motiveerde de commissaris-generaal als volgt:

“Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en van het volledige administratieve dossier, elementen bestaan waaruit blijkt dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zal schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ook de Raad herinnerde in zijn arrest van 10 oktober 2018 dat de bevoegde minister en zijn gemachtigde *in fine* van de bestreden beslissing op de hoogte worden gebracht van het feit dat er elementen bestaan waaruit blijkt dat een verwijdering of terughrijving van verzoeker naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zal schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ondanks het feit dat de verwerende partij bij het nemen van de thans bestreden beslissingen geen kennis kon hebben van dit advies – wat het gevolg is van het gebrek aan medewerking door verzoeker – zal de verwerende partij bij een toekomstige verwijderingsmaatregel, rekening moeten houden met het advies van de commissaris-generaal in het licht artikel 3 van het EVRM.

Het derde middel is ongegrond, onder voorbehoud van het advies van de commissaris-generaal in de zijn beslissing van 26 september 2018.

2.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

“E.1.4. Schending van art. 8 EVRM Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt :

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lans veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ”.

Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimizeits- en proportionaliteitsvoorwaarden.

Ter zake dient verwerende partij een afweging te maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling (RvSt, 2 oktober 2000, nr. 89.967) om aan de legaliteits- legitimizeits- en proportionaliteitstoets te voldoen.

De reden (legitimiteitstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB 2003).

De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefde doel (noodzakelijkheidstoets - RvSt 25 september 1996, nr. 61.972, RDE 1996).

Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:

- *de zwaarwichtigheid en gewelddadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebbat/ Frankrijk, §33)*
- *de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemit / Frankrijk, §36)*
- *de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kaya t/ Nederland)*
- *intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005 , Uner t/Nederland, nr. 46410/99).*

Verzoeker woont reeds meer dan 16 jaar in België. Hij heeft in die tijd een band opgebouwd met het Belgische grondgebied.

Hij spreekt, schrijft en leest vlot 2 van de drie landstalen (namelijk Frans en Nederlands). Hij heeft nooit een formele taalcursus beëindigd. In de praktijk leerde verzoeker echter vloeiend beide talen beheersen.

Daarnaast heeft verzoeker zich steeds ingespannen om economisch onafhankelijk te zijn. Hij heeft als chauffeur gewerkt bij verschillende bedrijven. Bij de VDAB volgde hij een cursus ADR voor het vervoeren van gevaarlijke stoffen.

Toen verzoeker terugviel op een leefloon, heeft hij zich steeds ingespannen om, via art. 60 OCMW, te participeren in de Belgische maatschappij. (Zie stuk 3)

De kinderen en de ex-vrouw van verzoeker leven in België. De oudste zoon van verzoeker leefde steeds bij hem, de jongste zoon zou in de nabije toekomst naar het appartement van verzoeker verhuizen. Verzoeker heeft dus weldegelijk een werkelijk en intens gezinsleven, (zie stuk 7)

Verweerster argumenteert dat verzoeker middels korte reizen van zijn familieleden in België naar Rusland, zijn familiebanden kan onderhouden.

Verzoeker verwijst hierbij naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. Volgens de recentste versie daarvan, wordt het ten sterkste afgeraden om naar de Noordelijke Kaukasus af te reizen. Art. 8 werd dus niet voldoende in acht genomen.

Het vierde middel is gegrond.”

2.4.2. De thans bestreden beslissingen werden genomen in navolging van de in punt [1.3.] genoemde beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 28 juni 2018. In deze beslissing werd met betrekking tot verzoekers gezins- en privéleven het volgende gemotiveerd:

“We merken op dat u in het kader van uw asielaanvraag d.d. 05/12/2001 verklaarde dat u het Rijk op 04/12/2001 bent binnengekomen. Derhalve stellen we vast dat u het grootste deel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht en we werden niet in het bezit gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt. Het loutere feit dat u ongeveer 16,5 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. We brengen bovendien in herinnering dat u het naliet ons in het bezit te stellen van alle documenten en elementen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten. U bracht derhalve geen enkel element aan waaruit blijkt dat u ondertussen één van de officiële landstalen machtig bent noch legde u bewijzen van tewerkstelling of een attest van inburgering voor. Indien u alsnog over nauwe banden met de Belgische samenleving zou beschikken, liet u na. dit aan te tonen.*

Integendeel herhalen we dat uit uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in vijf definitieve veroordelingen, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat

eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen» af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RvV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C»348/09, P.I., pi 30; Memorie van toelichting, ParlSt Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24)" (RvV 22 december 2017, nr. 197.311). Het Hof van Beroep te Gent oordeelde in haar arrest d.d. 23/03/2004 dat de door u gepleegde feiten zeer zwaarwichtig waren en getuigden van een niets ontziende, vernietigende agressiviteit waarbij zelfs geen respect wordt opgebracht voor het leven van de andere. Bovendien stelde het Hof van Beroep te Gent vast dat u geen enkele spijt betoonde, Sindsdien werd u nog vier maal definitief veroordeeld, de laatste keer op 16/11/2017 door de Correctionele Rechtbank te Brugge tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging. Hieruit blijkt dat u geen enkele lering trok uit uw eerdere veroordelingen en u een volgehouden, gevaarlijke criminele ingesteldheid vertoont, waardoor helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen, Bijgevolg vormt uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving»

Wat uw familiale banden binnen de Belgische samenleving betreft, merken we op dat u in België aankwam met uw echtgenote en op 05/12/2001 beide een asielaanvraag indienden, In het kader van die asielaanvraag verklaarde u op 05/12/2001 dat uw echtgenote en u op dat ogenblik geen kinderen hadden. U gaf aan dat uw ouders en zus op dat ogenblik in Ingoesjetië verbleven en geen andere in België of in een andere Lidstaat verblijvende gezins- of familieleden te hebben. Raadpleging van het Rijksregister toont aan dat u op 14/03/2011 door een uitspraak van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge uit de echt gescheiden bent van uw echtgenote, die op heden de Belgische nationaliteit bezit. Bovendien is gebleken dat u op heden drie minderjarige kinderen met haar heeft, geboren op 25/02/2002, 24/05/2006 en 10/11/2007 en allen in het bezit van de Belgische nationaliteit,

We herhalen dat u geen gevolg gaf aan de voormelde vraag om aanvullende documenten en elementen aan te reiken en wij derhalve enkel met deze actueel in uw dossier aanwezige elementen rekening kunnen. Dienaangaande merken we op dat het familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM de aard en de hechtheid van de gezinsband aanhaalt, namelijk de band tussen partners en tussen ouders en hun minderjarige kinderen. U bent op 14/03/2011 uit de echt gescheiden van uw voormalige echtgenote, waardoor zij niet onder de bepalingen opgenomen in artikel 8 van het EVRM valt Betreffende uw drie minderjarige kinderen, merken we op dat uw gezinsleven u er niet van weerhouden heeft bijzonder ernstige strafbare feiten te plegen waarvan u kon weten dat ze een impact konden hebben op dat gezinsleven. Bovendien merken we op dat uit artikel 8» tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen.

Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten..

Betreffende uw medische situatie, herhalen we dat u geen gevolg gaf aan de voormelde waag om aanvullende documenten en elementen en wij derhalve enkel met de actueel in uw dossier aanwezige elementen rekening kunnen houden. Tijdens het gehoor bij de DVZ d.d. 05/12/2001 - in het kader van uw asielaanvraag - maakte u geen gewag van enig medisch probleem en gedurende uw gehele asielpcedure werd geen enkel attest of element aangebracht dat er op wijst dat u medische problemen ervaart, Sindsdien werd de DVZ niet in het bezit gesteld van enige informatie van medische aard, waardoor er bijgevolg geen indicaties zijn dat u medische problemen ervaart die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan."

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

In de uitoefening van hun prerogatief inzake migratiecontrole en het bewaken van de openbare orde hebben de Verdragsluitende staten de bevoegdheid om een vreemdeling die veroordeeld is omwille van misdrijven uit te wijzen. Deze beslissing moet, indien het een inmenging uitmaakt op het recht op eerbiediging van het gezins-/privéleven, bij wet voorzien zijn en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving; dit is gerechtvaardigd door een dwingende sociale behoefte en proportioneel met het nagestreefde legitieme doel.

Artikel 8 van het EVRM verleent geen enkele categorie vreemdelingen een absoluut recht op niet-uitwijzing. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt desalniettemin dat de uitwijzing van een vreemdeling in bepaalde omstandigheden in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

Het Hof heeft in zijn arrest *Boultif* van 14 september 2017 de criteria opgesomd die moeten worden gehanteerd om te beoordelen of een verwijderingsmaatregel nodig was in een democratische samenleving en in verhouding was tot het legitieme nagestreefde doel. Deze criteria – die worden weergegeven in paragraaf 48 van het arrest – zijn de volgende:

- de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- de duur van het verblijf in het gastland;
- het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- de nationaliteit van alle betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoeker, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land van herkomst/bestemming, dit zijn er belemmeringen die een terugkeer naar het land van herkomst moeilijk maken. In de woorden van het EHRM kan sprake zijn van een '*certain degree of hardship*';
- bijzondere omstandigheden, zoals medische elementen.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake *Üner* volgt dat naast de *Boultif*-criteria ook in de belangenafweging moet worden betrokken, voor zover van toepassing op de voorliggende zaak:

- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling; en
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst. (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 55, 57 en 58).

Het Hof zal nagaan welke impact de verwijdering heeft op de (huwelijks)partner en de eventuele kinderen. Er wordt onderzocht of van de gezinsleden redelijkerwijze kan worden verwacht dat ze het betrokken gezinslid volgen naar het land van verwijdering. Daarvoor wordt onder meer hun aanpassingsvermogen ('*adaptability*') beoordeeld (bijvoorbeeld wat betreft het aanleren van een nieuwe taal), alsook de mogelijke ernstige moeilijkheden met betrekking tot godsdienst, gezondheid, tewerkstelling, onderwijs, of andere sociale en culturele gegevens in het land waartoe de vreemdeling wordt verwijderd.

Het feit dat de verwijderingsmaatregel en het daarbij horende inreisverbod wel of niet is beperkt in de tijd, wordt eveneens in rekening gebracht.

Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak.

Als aspecten van openbare orde dus een rol spelen in de bestreden beslissingen, dan moet uit de bestreden beslissingen blijken dat in de belangenafweging de zgn. '*guiding principles*' (algemene richtlijnen) uit de arresten *Boultif/Üner* werden meegenomen, voor zover van toepassing op de

voorliggende zaak. Het is op basis van deze criteria dat de noodzakelijkheid en proportionaliteit van de verwijdering van een vreemdeling op grond van de openbare of nationale veiligheid dient te worden beoordeeld.

In de zaak A.A. oordeelde het Hof evenwel dat ongeacht waar de focus op ligt, in de praktijk de factoren en elementen die moeten worden beoordeeld om de proportionaliteit van een verwijderingsmaatregel t.a.v. een langdurig verblijvende of gevestigde migrant te onderzoeken in wezen dezelfde zijn ongeacht of er sprake is van een privéleven dan wel een gezinsleven. Volgens het Hof komt het privéleven van de betrokken langdurig verblijvende of gevestigde vreemdeling sowieso aan bod in de criteria die worden aangereikt om de noodzakelijkheid en proportionaliteit van de betwiste maatregel te beoordelen.

Verzoeker verwijst *in concreto* naar het feit dat hij reeds 16 jaar in België woont, dat hij Frans en Nederlands beheerst, dat hij zich steeds heeft ingespannen om financieel onafhankelijk te zijn en werkt als chauffeur, en dat de kinderen van zijn ex-vrouw in België leven.

In de bestreden beslissingen wordt erop gewezen dat verzoeker, hierom uitgenodigd door het bestuur, heeft nagelaten de verwerende partij in het bezit te stellen van alle documenten en elementen waarvan hij nodig acht dat de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan kennis heeft om zijn situatie correct in te schatten. Verzoeker legde geen bewijzen van tewerkstelling neer, legde geen bewijzen neer dat hij één van de landstalen machtig is en legde ook geen attest van inburgering neer. Er wordt verder gewezen op zijn persoonlijk gedrag, dat resulteerde in vijf definitieve veroordelingen (waarvan de laatste in 2017) en dat uit deze feiten blijkt dat hij getuigt van een gevaarlijke criminele ingesteldheid, waardoor het geenszins uit te sluiten valt dat hij zijn gedrag in de toekomst zal herhalen. Verzoeker pleegde zeer zwaarwichtige feiten waarbij sprake was van een bijzonder agressief gedrag waarbij geen enkel respect werd gebracht voor het leven van de anderen. Hij betoonde ook geen enkele spijt.

Verder blijkt ook dat verzoeker op 14 maart 2011 uit de echt is gescheiden en derhalve geen gezinsleven onderhoudt met zijn voormalige echtgenote. Waar verzoeker aanvoert dat geen rekening wordt gehouden dat zijn ex-echtgenote – inmiddels Belg geworden – in het verleden de vluchtelingenstatus had en dus niet kan terugkeren naar de Russische Federatie, merkt de Raad op dat verzoeker uit de echt is gescheiden sedert 2011. Hij voert geen enkel element aan waaruit blijkt dat er alsnog sprake zou zijn van een gezinsleven tussen hem en zijn echtgenote.

Wat betreft verzoekers drie minderjarige kinderen, motiveren de bestreden beslissingen dat dit hem er niet van heeft weerhouden bijzonder ernstige strafbare feiten te plegen, ondanks dat hij wist dat dit een impact kon hebben op het gezinsleven. Onder verwijzing naar artikel 8 van het EVRM wordt in de bestreden beslissingen gemotiveerd dat verzoekers familiale belangen ondergeschikt zijn aan de vrijwaring van de openbare orde. Er wordt op gewezen dat de contacten met familie en vrienden in België ook op andere manieren worden onderhouden, door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Verzoeker herhaalt deze elementen in zijn verzoekschrift en geeft aan het er niet mee eens te zijn, evenwel blijkt niet dat hij geen concrete elementen aannemelijk maakt waarom deze beoordeling, in het licht van de openbare orde die deze inmenging in zijn gezinsleven, die conform artikel 8.2 van het EVRM ingegeven is, bij wet is voorzien en in juridische motieven van de openbare orde, *in casu* disproportioneel zou zijn.

Het vierde middel is niet gegrond.

2.5.1. Verzoeker voert een vijfde middel aan dat luidt als volgt:

“E.1.5. Schending van art. 74/11 § 1, le lid Vw. en het evenredigheidsbeginsel

Bij beslissing van 13 augustus 2018 werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd voor 15 jaar.

Een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid (art. 74/11 § 1, 4e lid Vw.).

Om de duurtijd van het inreisverbod te bepalen, dient de Dienst Vreemdelingenzaken steeds rekening te houden met de bijzondere omstandigheden van het geval (art. 74/11 §1, le lid Vw.).

De Dienst Vreemdelingenzaken moet alle relevante feiten en omstandigheden die betrekking hebben op het gezinsleven zorgvuldig onderzoeken. Een inreisverbod kan een inmenging in het gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM uitmaken. (RvV nr. 200.059, 22 februari 2018)

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003) .

De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor onderhavig geval neerkomt op de vraag stellen of verwerende partij zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft als hij, niettegenstaande de specifieke situatie van verzoeker , de voorliggende gegevens geen verblijfskaart toekent aan verzoeker.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II) .

Verzoeker heeft inderdaad reeds verschillende veroordelingen opgelopen, hetgeen hij betreurt. De recentste feiten betreffen diefstallen waarbij er slechts een klein nadeel werd berokkend (voedingswaren en vuilniszakken). Veroordelingen voor ernstigere feiten dateren van ondertussen meer dan 5 jaar geleden. Verzoeker was zich aan het herpakken door te gaan werken en door zich te wijden aan zijn kinderen.

Bij het afwegen van de verschillende elementen, heeft verweerster een disproportioneel belang gegeven aan de veroordelingen van verzoeker ten opzichte van zijn familieleden.

Verweerder meent dat de familiebanden van verzoeker kunnen worden onderhouden via moderne communicatiemiddelen en door korte bezoeken.

Vanwege het inreisverbod, kunnen enkel de familieleden van verzoeker hem gaan opzoeken op zijn verblijfplaats en niet omgekeerd.

Verzoekers familieleden in België zijn echter minderjarige kinderen. Dit maakt het heel wat minder vanzelfsprekend om korte bezoekjes te brengen aan verweerder. Daarbovenop hebben de kinderen vanwege hun leeftijd geen financiële middelen om regelmatig de reis naar Rusland te betalen.

Komt daarbij het reeds geciteerde reisadvies van FOD Buitenlandse zaken voor de geboortestreek van verzoeker.

Verweerster heeft dus niet het juiste belang gehecht aan het familieleden van verzoeker. Aldus werd er niet voldoende rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval. Ook werd het redelijkheidsbeginsel geschonden.

Het vijfde middel is dan ook gegrond."

2.5.2. De tweede bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 74/11, §1, 4°, van de vreemdelingenwet en de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van 15 jaar omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval". Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 d.d. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 d.d. 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat

de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

De keuze om het inreisverbod op te leggen voor een periode van vijftien jaar steunt op de volgende motieven:

- verzoeker heeft zich schuldig gemaakt aan poging doodslag, feit waarvoor hij op 23 maart 2004 veroordeeld werd door het Hof van Beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar;
- verzoeker heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 30 juni 2009 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met probatie-uitstel van 5 jaar, behalve de voorlopige hechtenis;
- verzoeker heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, feit waarvoor hij op 2 mei 2012 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden;
- verzoeker heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels en heling en werd hiervoor op 19 juni 2013 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden;
- verzoeker heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal- op heterdaad- met geweld of bedreiging, herhaling, waarvoor hij op 16 november 2017 door de correctionele rechtbank van Brugge veroordeeld werd tot een niet definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden;
- deze feiten zijn ernstig en zwaarwichtig. De handelswijze van de betrokkene getuigt van een manifest gebrek aan normbesef alsook een manifest gebrek aan respect voor andermans eigendom. Gelet op de herhaling van deze feiten en gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;
- op 17 april 2018 besliste de commissaris-generaal om zijn vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3/1, § 1, van de vreemdelingenwet in te trekken. De commissaris-generaal oordeelde dat verzoeker een gevaar voor de samenleving vormt omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1, van de vreemdelingenwet;
- op 28 juni 2018 werd een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen;
- verzoeker heeft nooit gevolg gegeven aan de uitnodigingen om verhoord te worden;
- het feit dat verzoeker een familie heeft in België heeft hem er niet van weerhouden om ernstige strafbare feiten te plegen waarvan hij kon weten dat ze een impact konden hebben op dat gezinsleven. Verzoekers familiale belangen worden ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde;

Waar verzoeker in het middel tracht de feiten te minimaliseren en stelt dat de laatste ernstige veroordeling reeds dateert van 5 jaar geleden, kan hij niet worden bijgetreden. Verzoeker werd op 16 november 2017 bij herhaling veroordeeld voor diefstal met geweld tot een gevangenisstraf van 18 maanden. Gelet op het relatief recente karakter van deze zoveelste veroordeling wegens ernstige feiten, overtuigt de verklaring dat hij zijn leven zou hebben gebeterd geenszins.

Waar verzoeker verwijst naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken met betrekking tot verzoekers geboortestreek, merkt de Raad op dat het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken een niet-bindend reisadvies betreft voor Belgen die naar het buitenland reizen en dat dergelijk advies steeds omzichtig en allesomvattend is opgesteld. Het reisadvies wordt opgevat als één van de informatiebronnen die de Belgische reizigers kunnen raadplegen om een beslissing te nemen aangaande hun reisplannen en is dus een vrijblijvende raadgeving, gepubliceerd als een dienstverlening aan de reizigers, aan wie het vrij staat om het al dan niet op te volgen. De situatie van verzoeker en zijn kinderen (die niet de Belgische nationaliteit bezitten) verschilt evident van de situatie met Belgische toeristen. De Raad herinnert in dit verband evenwel aan de bespreking van het derde middel, waarin werd vastgesteld dat, uit de gegevens die na het nemen van de bestreden beslissingen aan het licht kwamen, blijkt dat in het geval van een effectieve terugleiding naar de Russische Federatie, rekening zal moeten worden gehouden met het risico op refoulement, zoals vastgesteld in de beslissing van de commissaris-generaal van 26 september 2018.

Het vijfde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT